

at have Øjet rettet paa, er selvfølgelig de offentlige Foretagender: Vand-, Elektricitets- og Gasværker, da det jo dér drejer sig saa at sige om den hele Befolknings Vel og Vel. —

Jeg har dernæst et Par særlige Punkter, som jeg vilde henlede de respektive højtærede Ministres Opmærksomhed paa. Det ene bevæger sig paa Forsikringsomraadet her i Landet. Jeg vil gerne henlede Opmærksomheden paa, at der nu i Norge er traadt en Forsikringslov i Kraft, som forpligter udenlandske Selskaber til i Norges Bank at deponere norske Statsobligationer til et Beløb af 100,000 Kr. Allerede for en halv Snes Aar siden have udenlandske Selskaber i Sverige maattet deponere Værdipapirer til et Beløb af 100,000 Kr. i Henhold til den svenske Forsikringslov. Her til Lands have vi ud over vor bekendte Lovgivning angaaende Livsforsikringsvirksomhed ikke nogen Forsikringslov, og jeg maa sige, at jeg mener heller ikke, at vi egentlig have nogen stærk Foranledning til at ønske en saadan, heller ikke overfor udenlandske Forsikrings-selskaber, da de ikke vides i højere Grad end andre Selskaber at have givet de forsikrede Grund til Beklagelse og navnlig heller ikke vides, efter min Erindring, at have søgt at unddrage sig deres Forpligtelser i Retning af Erstatning. Men det kan ikke nægtes, at der i de senere Aar er kommet et Antal nystiftede udenlandske Forsikringsselskaber her ind til Landet, som ikke paa nogen Maade kunne siges at være solide, og det har ført til, at endogsaa de øvrige udenlandske Forsikringsselskaber have holdt Møde i den Anledning og, hvad der jo er ganske mærkværdigt, drøftet Spørgsmaalet, om de ikke burde indgaa til Regeringen med Andragende om at maatte faa Pligt til her i Landet at stille et Depositum som Sikkerhed for deres Virksomhed. Man gaar nemlig ud fra, at saadanne usolide, mindre, nystiftede Selskaber ikke begive sig her til Danmark, hvor der er fuldstændig frit Slag i den Henseende, hvis det forlangtes, at de skulle deponere en Sum af 100,000 Kr., og man mener, at naar de komme her under meget tiltalende Navne og under meget anerkendte Nationalitetsmærker, vil det kunne bevirke, at man faar Mistillid til de gamle og ansete Selskaber, som disse burde være forskaanede for. Under disse Omstændigheder, idet der altsaa her til Lands ikke fordres nogen Koncession af Staten eller nogen Slags Betingelse fra Statsmagtens Side for Adgang til Forsikringsvirksomhed, undtagen for Livsforsikringsvirksomhed, vil jeg tillade mig at

spørge — ja, jeg antager, at jeg kan rette Spørgsmaalet til den højtærede Finansminister, men hvis ikke, vil jeg spørge den højtærede fungerende Indenrigsminister. Vi ere jo lidt i Forlegenhed, da den private Forsikringsvirksomhed ikke har sit Ministerium; men det kan maaske blive ordnet ved samme Lejlighed, medmindre det skulde være henlagt, hvad jeg gerne saa, til Handelsministeren! I hvert Fald vil jeg spørge den paa-gældende Minister, om han ikke kunde tænke sig, at det var hensigtsmæssigt, at vi bleve ved at være fri for en Forsikringslov, indtil det viste sig, at der virkelig var Trang til en saadan, men at der blev fremsat Forslag om, at her i Landet virkende udenlandske Forsikringsselskaber skulde deponere en Sum som Sikkerhed for deres her i Landet paatagne Forpligtelser. Det er jo muligt, at den høje Regering vil finde, at man ogsaa burde lade danske Selskaber stille Depositum, og i saa Fald skal jeg for mit Vedkommende ikke rejse nogen Indvending derimod. Der kan maaske ogsaa hist og her være Grund til for Selskaber med begrænset Ansvar af indenlandsk Oprindelse at kræve en eller anden Sikkerhedsstillelse, men naturligvis er Forholdet for de her i Landet hjemmehørende Selskaber væsentlig forskelligt fra Forholdet for de i Udlandet hjemmehørende.

Jeg vil dernæst spørge den højtærede Minister for offentlige Arbejder, om det virkelig er hans Hensigt at tillade Statsbanerne at forhøje, endog væsentligt, Prisen paa de Kort, som udstedes af Statsbanerne indenfor 20 Kilometers Afstand fra Afgangsstedet. Vi have jo i sin Tid vedtaget, at Billetpriserne paa Statsbanerne indenfor 20 km ikke skulde forhøjes, for saa vidt vedkommende løste Dobbeltbillet, altsaa, at for, hvad vi kalde Tur- og Returbillet, skulde de gamle Takster være gældende. Begrundelsen af dette Forslag, som blev Lov i Fjor, var, at Statsbanerne paa disse Afstande konkurrerede med Dampskibe, Sporvogne og Cykler o. s. v., og man vilde paa Grund af denne Konkurrence ikke gerne fordyre disse Billetter, kun at vedkommende da skulde løse en Dobbeltbillet. Nu er Forholdet imidlertid dette, som jeg mener at være berettiget til at oplyse, at jeg i Udvalget stillede et Forslag om, at de gamle Takster ogsaa skulde gælde for Abonnementskort indenfor de 20 km, idet jeg udtalte, at hvis noget kunde kaldes Tur- og Returbilletter, maatte det være et Kort gældende for hele Aaret, og deri gav den højtærede Minister for offentlige Arbejder mig Ret. Han sagde: Hele